

28. ožujka 1925: Svećenik Isusa Krista

U subotu prije 5. korizmene nedjelje, 28. ožujka 1925. godine, biskup Miguel Miguel de los Santos Diaz Gómara zaredio je za svećenika Josemariju Escriva u crkvi kraljevskog sjemeništa svetog Karla u Saragosi.

28.03.2023.

Uz Josemariju tom prilikom bilo je zaređeno još devet đakona. Uz

navedenih 10 svećenika bilo je zaređeno i 14 podđakona te 4 đakona, uz prisustvo obitelji zaređenika kao i sjemeništara iz Zaragoze. Obred je dugo trajao i bilo je jako svečano, kao što i priliči u takvim prilikama, a crkva je bila prepuna.

Zaređitelj je unio cijelog sebe u liturgijski obred: pomazanje ruku, *traditio instrumentorum* (predanje kaleža i ostalog liturgijskog posuđa novozaređenom svećeniku koje će on koristiti u svojoj svećeničkoj službi), riječi posvećenja...

Duboko dirnut i zbunjen Božjom dobrotom, Josemarija je otklonio mnoge teškoće koje je iskusio od trenutka svog poziva te je zahvaljivao Bogu svim žarom svog mladenačkog srca. Puno kasnije, kad ga je netko pitao što je zapamtio od tog dana, odgovorio je: „Gledaj sine moj, slabo se sjećam mnogih

sadašnjih stvari. Ali ne bi bila istina reći da se ne sjećam tog dana; mislim da se sjećam svega.“

U silnom mnoštvu bili su Josemarijina majka, Dolores Albas Escriva, i njezina druga djeca Carmen i Santiago. Oni su, izgleda, bili jedini njegovi bliski srodnici koji su nazočili ređenju.

Vlč. Josemarija slavio je svoju prvu svetu misu u kapeli Naše Gospe od Pilara u Saragoškoj katedrali 30. ožujka. Sljedećeg se dana 23-godišnji svećenik oprostio od sjemeništa gdje je proveo pet godina intenzivne aktivnosti i unutarnjeg razvoja te je krenuo na svoju prvu službu privremenog upravitelja župe Perdiguera.

Promjena planova

Josemarija u početku nije razmišljao da postane svećenik. Želio je biti arhitekt. Augustin Perez Tomas,

prijatelj iz razreda u Logroñu, sjeća se da je jedan od njihovih prijatelja jednom rekao Josemariji da bi jednoga dana mogao biti svećenik, a on je jednostavno odgovorio “Ne budi smješan”. Nikad nije smatrao da bi svećeništvo bilo za njega. Ali je velikodušno promijenio svoje planove kad je osjetio da Bog od njega nešto traži. Kad se odlučio da započne studij za svećeništvo, obavijestio je svoje roditelje koji su mu dali razuman, duboko kršćanski savjet. I u listopadu 1918. počeo je svoje studije u Sjemeništu u Logroñu kao vanjski student.

Poslije je znao često ustvrditi da nikad nije razmišljao da bi se predao Bogu. Taj problem nikad nije naišao jer sam smatrao da to nije za mene. Ali je naš Gospodin pripremao stvari, dajući mi jednu milost za drugom, prelazeći preko mojih manjkavosti, mojih djetinjih zabluda i mladenačkih pogrešaka.

Josemarija je jednog hladnog zimskog dana, još kao srednjoškolac vidio otiske u snijegu stopala bosonogog karmelićana. Te stope dirnule su njegovo srce i u njemu zapalile čežnju za većom ljubavi. Promatrajući žrtvu koju je taj otac prinosio za ljubav Božju, Josemarija se upitao što on radi za Boga.

Zašto sam postao svećenik

Josemarija je uviđao da Bog nešto traži od njega, ali nije znao što. Te iste zime, u prvim mjesecima 1918. godine, nekoliko je puta išao na razgovor kod oca Josea Miguela, jednog od otaca koji je živio odmah kraj samostana bosonogih karmelićana i koji se brinuo za njihovu crkvu. “Zašto sam postao svećenik?” pitao je godinama kasnije. “Zato što sam mislio da ću tako lakše ostvariti volju Božju koju nisam shvaćao. Imao sam unutarnje nagovještaje i nagnuća o tome

tijekom osam godina prije
svećeničkog ređenja, ali nisam znao
što je to i nisam to otkrio sve do 1928.
Zbog toga sam postao svećenik.

U rujnu 1920. preselio se u Saragosu.
Nekoliko mjeseci prije svog
svećeničkog ređenja njegovu je
obitelj zadesila tragedija: njegov je
otac iznenada preminuo u Logroñu
dana 27. studenog 1924. Kad je,
obaviješten brzojavom, Josemarija
stigao kući, mogao se samo pomoliti
za pokoj duše svoga oca i pokušati
utješiti svoju majku, sestru i malog
brata.

Pošto je imao samo 23 godine, deset
mjeseci mu je nedostajalo do
potrebne dobi za svećeničko ređenje
koju propisuje kanonsko pravo. Stoga
je za ređenje morao tražiti dozvolu
od Pape. Dana 20. veljače 1925. stigao
je pozitivan odgovor iz Rima.
Josemarija je 4. ožujka poslao
generalnom vikaru formalnu

zamolbu: „Želim primiti sveti svećenički red na dolazeće proljetne kvatre, petog korizmenog tjedna jer vjerujem da me Bog zove u svećenički stalež. Stoga molim Vašu Ekselenciju da se udostoji ishoditi mi potrebna dopuštenja, po ispunjenju odredaba kanonskog zakona.

Konačno je 28. ožujka 1925. osvanula kvatrena subota i Josemarija Escriva je zaređen za svećenika Isusa Krista.

Prva Misa

Njegova prva Sveta Misa nija bila svečana, već *tiha misa* jer se slavila na ponedjeljak Velikog Tjedna.

Korišteno je ljubičasto ruho, a misna nakana je bila za pokoj duše njegova oca. Novozaređeni svećenik poslao je obavijest malom broju ljudi jer je obitelj još bila u žalosti, a slavlje je bilo zatvorenog tipa. Odaslano je nekoliko svetih sličica Naše Gospe sa sljedećom obavijesti: “Svećenik Jose Maria Escriva Albas slavit će svoju

prvu svetu misu u svetoj kapeli Naše Gospe od Pilara u Zaragozi dana 30. ožujka 1925., ujutro u 10:30 sati s nakanom za pokoj duše svojega oca, gospodina Josea Escriva Corzana, koji je preminuo blago u Gospodinu 27. studenog 1924. A.M.D.G. Pozivnica i uspomena.”

Iako nije bilo lako dobiti dozvolu za korištenje te kapele, žarko je želio slaviti svoju prvu svetu misu upravo tamo na mjestu gdje je svakodnevno dolazio i žarko molio svoju molitvu “Gospo, neka bude!” Misa je bila žalosnija nego što je slavljenik mogao predvidjeti, iako je kasnije sakrio uspomenu i okolnosti proslave u vrlo jednostavnoj izjavi: “U svetoj kapeli, u prisustvu malog broja ljudi, tiho sam proslavio svoju prvu misu.”

Santiago, koji je tada imao šest godina, pamti jednostavnost obreda i malo okupljenih ljudi: “Bila je to tiha misa, nazočila je moja mama, moja

sestra Karmen, ja i nekoliko drugih.” Njihova rođakinja Sixta Cermeno sjeća se više detalja: “Moj suprug i ja bili smo jedini članovi obitelji Albas koji su se pridružili njegovoj majci u proslavi prve svete mise. Tamo su još bili Josemarijina majka (teta Lola), njegova sestra, maleni dječak (koji je tada imao šest godina), mi (moj suprug i ja), dvoje susjeda iz Barbastra koji su se prezivali Cortes (oni su bili bliski prijatelji njegove setre Karmen i bili su njezine dobi) i nekoliko drugih koje nisam poznavala. Čini mi se da je bilo dvoje ili troje svećenika i možda su bili još neki drugi prijatelji sa sveučilišta ili sjemeništa. Teško je reći jer je, kao što i sami znate, kapela Naše Gospe od Pilara uvijek prepuna ljudi.”

Gospođa Dolores se još od jutra osjećala bolesno, no bila je posebno uzbuđena na pomisao koliko su ona i njen suprug podnijeli muke da bi doživjeli ovu proslavu. Zasigurno je i

njezina nećakinja Sixta Cermeno pomislila isto jer se sjeća da “je uz osjećaje intimnosti bila prisutna i doza tuge” te navodi da je svećenikova majka plakala “vjerojatno misleći na nedavni gubitak svog supruga.”

Nakon mise došlo je po običaju na red ljubljenje pomazanih ruku novozaređenog svećenika, potom čestitanje u sakristiji te oproštaj s malom grupom prisutnih ljudi koji su nazočili ređenju. Za Josemariju uspomena na njegovu prvu svetu misu uvijek će imati okus žrtve. Vidio je to kao “sliku tuge, sa svojom majkom odjevenom u koroti.”

Na oltaru, prilikom slavljenja mise, svećenik je svoje liturgijsko služenje obavljao na najuzvišeniji način, u prikazanju te iste Žrtve koja se prikazala na križu za otkupljenje čovječanstva. Sada osobno i potpuno poistovjećen s Kristom po

sakramentu svetoga reda, Josemarija je euharistijsku žrtvu stavio u središte svog unutarnjeg života. I baš kao one večeri uoči svoje prve svete pričesti, kad je doživio bolnu uspomenu u vidu opekline na glavi uzrokovane nepažnjom fizera, tako je i sada imao uspomenu da mu je odbijena pobožna želja da na svojoj prvoj svetoj misi prvo pričesti svoju majku. Naš Gospodin ga je privlačio sve bliže Križu putem ovih malih znakova predodređenja.

U stanu u ulici Rufas bio je mali domjenak. Pozvani su nećaci i nećakinje gospođe Dolores, dvije Carmenine prijateljice iz Barbastra i još neki drugi bliski prijatelji. Skromna večera bila je kombinacija siromaštva i dobrog ukusa pošto je domaćica pripremila izvrsno jelo od riže.

Kad su završili s jelom, svećenik se povukao u svoju sobu. Upravo je bio

obaviješten o svojoj prvoj službi u svojoj svećeničkoj karijeri.

Razabirući događaje u zadnjih nekoliko mjeseci, kao i nedavne udarce koji su zadesili njegove najmilije, zaključio je da postoji dobar razlog da misli da ga Bog još uvijek žestoko udara na isti način kao i ranije: “jedan udarac na čavao i stotinu na potkovu.” Posve utučen, jecajući je sinovski zavapio Gospodinu: “Kako postupaš sa mnom! Kako postupaš sa mnom!”

Izvori: Ramon Herrando Prat de la Riba, *Josemarija Escriva - Godine u sjemeništu u Zaragozi (1920-1925)*, Rialp, 2002; Salvador Bernal, *Msgr. Josemaria Escriva: Profil osnivača Opusa Dei*, Veritas, 1977; Andrés Vazquez de Prada, *Osnivač Opusa Dei*, svezak 1 *Rane godine*, Scepter, 2001.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/28-
ozujka-1925-svecenik-isusa-krista/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/28-ozujka-1925-svecenik-isusa-krista/)
(6.08.2025.)